

Най-напрѣдъ дойде старата криво-крака юрдечка Крякуша. Нея считаха за най-умна и важна особа изъ цѣлия птичи свѣтъ по двора.

— Да-а... Това е чудно, необикновено яйце! важно рѣши тя като разгледа яйцето. Отъ него сигурно ще излезе нѣкакъвъ кокоши царь. И вие ще видите, че вашиятъ синъ вмѣсто гребенъ ще имъ златна корона!

Пѣструшка съ полузакрити очи слушаше тия сладки думи. Боже какъ ѝ се искаше да бжде майка на краля! И жълтиятъ Коко се надуваше. Той бѣше увѣренъ, че неговиятъ синъ ще бжде царь на всичкото кокоше царство.

Двѣ сестри млади пуйки се опитваха поне съ едно око да надзърнатъ въ плѣвнята, но всѣки пжтъ тѣхниятъ баща, единъ голѣмъ пуякъ, сърдито имъ извикваше:

— Назадъ, назадъ! Не трѣбва да се мѣсите въ чуждитѣ работи! Пъкъ и какво чудно има? Червено яйце! . . .

Но той говорѣше тѣй, защото го бѣше ядъ и завиждаше на този малъкъ, жълтъ, простъ пѣтелъ.

А врабчетата подскачаха по покрива на плѣвнята и, като прѣвръкваха въ близкитѣ дворове, викаха:

— Чикъ, чикъ! . . . Ето новина! . . . Ние видѣхме малкия кокоши царь въ червено яйце съ златна огърлица! . . .

По този начинъ всички сжсѣди се научиха за тази случка и наврѣдъ изъ птичето царство се заприказва за родения царь.

А Паструшка все мѣтѣше въ рѣшетото. Сега тя сладко-сладко, говорѣше съ мъжа си за хубавото бждаше, което ги очаква слѣдъ като се роди малкиятъ царь.

— Разбира се, че ние не трѣбва да оставиме въ плѣвнята, казваше кокошката. Освѣнъ това тука храната е съвсѣмъ малко, пъкъ и ние сме